

havde været paa Besøg hos denne, og med hvem hun og et Par andre af Pensionatets unge Piger havde gjort flere livlige Bjærgture rundt i Omegnen. Fru Lea vidste desuden, at hendes Datter havde et saare letfængeligt Hjærte, og at hun mere end én Gang havde lidt Skuffelser i Kærlighed. Men da Jakobe ved sin Hjemkomst foreløbig ikke selv gav anden Forklaring, end at hun begyndte at føle sig ensom dernede mellem de mange nye Pensionærer og længtes hjem, var der ingen, der trængte ind paa hende for at aflokke hende nogen Tilstaaelse — mindst af alle Moderen, som altid for sig selv havde fordret Kærlighedens Hemmeligheder respekterede og saaledes end ikke for sin Mand nogensinde havde forklaret, hvorfor han aldrig maatte kysse hendes højre Haand. Hun havde kun ladet ham forstaa, at det var et Løfte, hun havde givet sin Ungdoms Elskede i et Øjeblik, der var bleven helligt for dem begge.

Nu var Fru Salomons Formodning med Hensyn til Jakobe alligevel kun delvis rigtig. Vistnok havde hun elsket og ment sig genelsket af den unge Advokat og ved sin Tilbagekomst til Pensionatet erfaret, at han om Sommeren havde forlovet sig med en Dame fra sin Hjemby. Men naar netop denne Kærlighedsskuffelse var bleven saa betydningsfuld for hende, at den endog havde faaet hende til at flygte hjem, skyldtes det